

Grundlov for Kongeriget. Det er et af de Udgangspunkter, som vi maae holde fast ved, at Regjeringen saaledes samtidig har behandlet Fællesforfatningen og Grundloven for det egentlige Danmark. Den anden væsentlige Bemærkning fra Regjeringens Side var den, at Begivenhederne ikke alene havde sat Kongen istand til at gjenoptage Holsteen og Lauenborg i en Heelstat med Danmark, men tillige være traadte ivæien for en udelukkende Statsforbindelse mellem Danmark og Slesvig, hvortil det tidligere havde været nødvendigt at indskrænke Bestræbelsen. Et tredje Punkt, som vi ikke maae oversee ved denne Behandling, er det, at Regjeringen antager, at Forbeholdet indeholder Hjemmel til at forandre, hvad der er i Modsigelse med den Stilling, hvori Staten nu er kommen, deels til Kongeriget, deels til de øvrige Dele af den fælles Stat. Den Udtalelse, som fandt Sted, da Regjeringen forelagde Udkastet i nærværende Møde, gik ud paa at anbefale Sagen til den allernøiagtigste og meest upartiske Prøvelse, og tillige blev der ytret, at Kongen udtrykkelig i Throntalen havde udtalt det Ønske, at Grundlovens Behandling maatte tilendebringes saa hurtigt som muligt. Ministeren sagde tillige ved samme Leilighed, at, idet han henviste til, hvad han havde udtalt første Gang, da Loven blev forelagt, skulde han ikke indlade sig paa Enkelthederne, idet han ventede enten i Conference med Udvalget, naar han formodentlig dertil blev indbudt, eller i ethvert Tilfælde i Thinget selv at kunne drøfte de forskjellige Tvivl herom. Det er disse Hovedmomenter, som jeg troer, at vi maae fastholde ved denne Behandling, og jeg skal ret strax sige, hvorfor jeg troer, at det er af Bigtighed.

Det forekommer mig, at Forsamlingen er stillet paa et andet Standpunkt end Regjeringen derved, at Regjeringen har kjendt Fællesforfatningen, idet den uarbejdede Udkastet til Grundloven for det særlige Danmark. Dette Kjendskab til Fællesforfatningen giver en Sikkerhed og Rolighed ved Behandlingen af den anden Deel af Rigsforfatningen — thi vi maae vel erindre, at vor Rigsforfatning for Fremtiden skal bestaae af to Dele, en Fælles-

forfatning for samtlige Landsdele og en særlig Forfatning for hver enkelt af disse Landsdele — giver, siger jeg, en Sikkerhed i Behandlingen, som den ikke har, der er ukjendt med Fællesforfatningen. Det har altsaa været nødvendigt for Udvalget, som ikke havde et saadant Kjendskab, at forelægge Rigsdagen sine Bemærkninger til dette Udkast med stor Forsigtighed, uden dog derved at lægge det endelige Forfatningsværk nogen Udvikling ivæien. Det er vigtigt for os stadigt at holde for Die, at det er Slesvigs Stilling i de forskjellige Landsdele, som kræver den Udvikling, vi nu imødegaae. So mere det altsaa er os magtpaaliggende at holde Slesvig sondret fra Holsteen og i densartede Forbindelse med de forskjellige Landsdele, desto mere maae vi være fattede paa at række Haanden til, at det Skridt, som skal befæste en saadan Tilstand, bliver gjort saa tidligt og hurtigt som muligt. Det er igennem Forbeholdet, at Regjeringen har søgt sin Hjemmel, og det er ogsaa til dette Forbehold, at Rigsdagen stadig skal henvende sit Blik for at finde Begrænsning for sin Berettigelse. Heller ikke maae vi tabe af Sigte, at den upartiske Prøvelse er lagt os paa Hjerte. Man vil bemærke, at Udvalgets Fleertal befinder sig mellem to Overligheder, nemlig paa den ene Side Regjeringen og paa den anden Mindretallet, som ved denne Leilighed har vist sig tilbøieligt til at gøre Forandringer, medens Fleertallet har søgt at være konservativt. Det ligger i denne Forsamlings Sammensætning, at den i alle væsentlige Puncter maa være konservativ; det ligger i Regjeringens, og navnlig — jeg siger ikke dette som nogen Bebreidelse — i den Mands Natur, der her er Regjeringens Talsmand, at være undersøgende og forandrende. Han har et langt Liv liggende bag sig, hvor denne Bestræbelse har været en Pligt for ham og en Pligt, han i mange Rætninger har opfyldt med Held. Den kan imidlertid maafæe ved denne Leilighed have ført ham til at fremskalde Forandringer, som ville træde det Ønske ivæien, at se en hurtig Fremme af Forfatningsagen, skjøndt det ogsaa er muligt, at hans egen tidligere Deelagtighed i Udviklingen af Forfatningsagen kan med Hensyn til mange Enkeltheder have stillet ham paa et mindre